

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **V. K. N.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 3. 2023, č. j. CPR-39434-3/ČJ-2022-930310-V236, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 6. 2023, č. j. 75 A 3/2023 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 11. 11. 2022, č. j. KRPU-104936-60/ČJ-2022-040026-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce šesti měsíců, a současně stanovena doba k vycestování. Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že žalobce sice pobývá na území České republiky od konce roku 2007, nicméně povolení k pobytu měl platné pouze do roku 2014, kdy mu nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu spáchání trestného činu. Od té doby se žalobce na území České republiky zdržoval na základě žádostí o prodloužení dlouhodobého pobytu a přechodnému pobytu, přičemž i druhému z uvedených řízení předcházela pobyt žalobce bez oprávnění, pro který s ním bylo v roce 2017 zahájeno řízení o správním vyhoštění. Vzhledem k tomu, že platnost výjezdního příkazu uplynula dne 26. 5. 2022 a od 27. 5. 2022 žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění.

[2] Stran posouzení přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života je z odůvodnění rozhodnutí mj. patrné, že žalobce v řízení nezmínil, že má manželku, již ovšem také nesvědčí pobytové oprávnění na území. Žalobce tvrdil pouze existenci partnerského vztahu s paní K. K., v průběhu řízení však vyšlo najevo, že byl vztah koncem roku 2020 ukončen. Další vazby na území žalobce zmiňoval pouze v obecné rovině (nadto ničím nepodložené), a sice s poukazem na „*nespočet plnohodnotných vztahů s občany ČR, přáteli a blízkými osobami*“. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. K žalobcem namítané potřebě provádět test proporcionality v každém případě, kdy je zasahováno do základních práv či svobod jednotlivce, a třístupňový test, u kterého žalobce zpochybnil zejména nezbytnost přijatého opatření v podobě uloženého správního vyhoštění, krajský soud zdůraznil, že ačkoli správní orgány explicitně neprovedly žalobcem požadované testy, podrobně se zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života dle kritérií § 174a zákona o pobytu cizinců, která v sobě zahrnují i kritéria žalobcem požadovaných testů. Krajský soud tedy neměl za to, že by vydaná správní rozhodnutí byla z tohoto důvodu nepřezkoumatelná. Krajský soud poukázal na odůvodnění rozhodnutí žalované, v němž byla mj. hodnocena délka pobytu žalobce na území, absence jeho rodinných, kulturních, společenských a ekonomických vazeb na území, možnost integrace v zemi původu, jakož i protiprávní jednání, jehož se žalobce dopustil. Krajský soud v této souvislosti odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), která se týká posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a zohledňovaných kritérií. S přihlédnutím k okolnostem nyní posuzované věci krajský soud dospěl ve shodě s žalovanou k závěru, že žalobce nemá od roku 2014 na území České republiky žádné oprávnění k pobytu a pobýval zde pouze na základě výjezdních příkazů a fikce spojené s podáním žádosti o udělení přechodného pobytu. Dle krajského soudu je tak žalobcova pobytová situace po celou tuto dobu značně nejistá. Dále připomněl, že žalobce se dopustil trestné činnosti, dvakrát nerespektoval výjezdní příkaz a není oprávněn v České republice pracovat. Nemá zde ani žádné rodinné vazby, proto správní orgány nepochybily v závěru, že uložené správní vyhoštění a doba šesti měsíců, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, nepředstavují nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Krajský soud si byl vědom těžkostí spojených s návratem do země původu, který nemusí probíhat po tolika letech bez obtíží, újmu však nehodnotil jako nepřekonatelnou překážku.

[4] Stran otázky, zda žalobce ovládá český jazyk, neboť v prvostupňovém správním řízení využil práva na tlumočníka (což následně odůvodňoval potřebou porozumět složité právní terminologii), krajský soud upozornil, že tlumočník není profesionálem v oboru práva, aby žalobci vysvětloval právní pojmy, ale překládá cizinci mluvené slovo do jeho rodného jazyka. Nicméně otázka, zda žalobce dostatečně ovládá český jazyk, byla

pokračování

dle krajského soudu pouze jedním z řady důvodů, který vedl žalovanou k oprávněnému závěru o nízkém stupni žalobcovy integrace do české společnosti.

[5] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že žalobci byl nezákonně přičten k tíži jeho neoprávněný pobyt na území České republiky v roce 2017, ačkoli tehdejší řízení o správním vyhoštění bylo zastaveno. K tomu krajský soud upozornil, že je třeba odlišovat mezi správním vyhoštěním a konkrétními důvody, které vedly k jeho zastavení, a skutečností, zda žalobce pobýval na území bez pobytového oprávnění. K povinnosti správních orgánů náležitě zjistit skutkový stav věci a přihlédnout též k okolnostem ve prospěch účastníka pak krajský soud konstatoval, že v řízení nebyly zjištěny relevantní skutečnosti v žalobcův prospěch, a ani žalobce takové skutečnosti v řízení neuvedl. Skutkový stav věci tak byl dle krajského soudu dostatečně zjištěn.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Setrval na názoru, že žalobou napadené rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné a že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, neboť žalovaná nevěnovala náležitou pozornost všem skutečnostem relevantním pro posouzení dopadů rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života. S tím dle stěžovatele souvisí i nesprávné posouzení přiměřenosti uloženého opatření v podobě správního vyhoštění a délky doby zákazu vstupu na území členských států. Stěžovatel poukázal na přednost mezinárodních závazků před zákonem, z čehož dovozoval (stejně jako v podané žalobě) nutnost provedení požadovaných testů. Stěžovatel se nespokojil s vypořádáním krajského soudu stran posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí a nezbytnosti přijatého opatření (správního vyhoštění). Dále měl za to, že rozhodnutí žalované a napadený rozsudek neobsahují úvahy o tom, proč v souzené věci převážil zájem státu nad zájmem cizince. Krajský soud (stejně jako žalovaná) nezohlednil celkovou délku pobytu stěžovatele na území České republiky, hodnocena byla pouze imigrační historie. Krajský soud se dostatečně nezabýval ani námitkou, že předchozí řízení o správním vyhoštění bylo pravomocně zastaveno. K otázce, zda stěžovatel ovládá český jazyk, setrval na svém tvrzení, že o tlumočníka ve správním řízení požádal za tím účelem, aby mu lépe popsal význam odborných termínů.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na vydaná správní rozhodnutí a napadený rozsudek. Domnívala se, že se v předchozím řízení nedopustila pochybení, a navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[9] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, která se uplatní též v nyní souzené věci (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28,

č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je tak přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[10] Stran přesahu vlastních zájmů z pohledu výše uvedených kritérií stěžovatel v kasační stížnosti nic netvrdil. Uplatněné kasační námitky neobsahují důvody, které by mohly založit přesah stěžovatelových vlastních zájmů, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu rovněž neshledal žádná pochybení, tím spíše pochybení zásadního rázu, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[11] Ke stěžovatelově námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů Nejvyšší správní soud připomíná, že tyto námitky dostatečně posoudil již krajský soud v napadeném rozsudku, přičemž tak učinil v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, nebo ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/20047-100).

[12] Krajský soud rovněž v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, nebo ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75) a judikaturou ESLP (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70), posoudil přiměřenost zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Krajský soud tak činil s ohledem na důvod, o něž se opírala vydaná správní rozhodnutí, kterým byl neoprávněný pobyt stěžovatele na území, nikoli jeho trestná činnost. Pokud stěžovatel v souvislosti s posuzováním proporcionality poukazoval na chybějící odůvodnění stran převažujícího zájmu státu nad zájmem stěžovatele, krajský soud k tomu správně odkázal na str. 5 až 11 rozhodnutí žalované, kde podrobně hodnotila jednotlivé okolnosti ve vztahu k přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, a na str. 10 a 11, kde se zabývala také otázkou převažujícího zájmu státu, včetně nemožnosti vydat namísto správního vyhoštění mírnější opatření z pohledu stěžovatele, a sice rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců.

[13] K dalším stěžovatelovým námitkám Nejvyšší správní soud již pouze ve stručnosti uvádí, že správní orgány se zabývaly také délkou stěžovatelova pobytu na území, a sice v kontextu stěžovatelovy integrace do české společnosti, a učinil tak i krajský soud v bodě 30 napadeného rozsudku. Rovněž námitkou, že stěžovateli byl přičten k tíži neoprávněný pobyt na území v roce 2017, ačkoli tehdejší řízení o správním vyhoštění bylo zastaveno, se krajský soud dostatečně zabýval v bodě 18 napadeného rozsudku, kde stěžovateli ve shodě s žalovanou vysvětlil, že důvody, které vedly k zastavení řízení o správním vyhoštění, nic nemění na tom, že stěžovatel přesto po určitou dobu pobýval na území bez pobytového oprávnění. Obdobné závěry platí i pro námitku týkající se hodnocení stěžovatelovy znalosti

pokračování

českého jazyka v souvislosti s tím, že ve správním řízení požádal o tlumočníka. Touto námitkou se krajský soud zabýval v bodě 29 napadeného rozsudku, v němž stěžovateli vysvětlil rozdíl mezi překladem mluveného slova prováděným tlumočnickem a výkladem práva či obsahu právních pojmů, které tlumočnick neprovádí. Zároveň však krajský soud v této souvislosti upozornil, že se jednalo o pouze jeden z řady důvodů, které vedly žalovanou k závěru o nízkém stupni stěžovatelovy integrace do české společnosti. Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že neshledal rozporným ani závěr krajského soudu, že stěžovatel nemá v České republice žádné rodinné vazby (v předchozím řízení zmiňoval v obecné rovině pouze „*nespočet plnohodnotných vztahů s občany ČR, přáteli a blízkými osobami*“, aniž je blíže konkretizoval a doložil), a tedy může svůj další rodinný život založit a realizovat v zemi původu.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu